

M.M. ♩ = 156

1. Už při - jí - ždí, už se blí -
2. Už dě - lí nás jen pár schů -

- ží můj sen - tvůj vlak. Já po - stá - vám na re -
- dků, čas zů - stal stát. Ted' zba - vím se všech svých

- fy - ži, pá - lí mě zrak. Když v před - sta - vách
smu - tků, zkou - ším se smát. Snad v - sled - ní

svých nás ví - dám, jak si tě při - vá - díím k nám, vždy
mám jen přá - ní, nad to už ne - žá - lám víc: Věř

vi - ru a tré - mu stří - dám, bůh - ví, zda na - dě - ji
lá - sce a bez vá - há - ní s ú - smě - vem vy - kroč mi

Refr.:
mám.
vstříc.
Čím
Čím svou
tě,

je - di - nou pře - svěd - čím, že mám ji rád?
je - di - nou pře - svěd - čím, že mám tě rád?

Dou - fám - kvě - ti - nou, krá - se zas krá - su chci
Dou - fám kvě - ti - nou, krá - se zas krá - su chci

dít.
dát.
Jen je - den květ, jenž ja - ko
Jen je - den květ, vů - ní at'

z ne - be by slét, dám jí (ti) zá - snub - ní
zkrá - šlí jí (ti) svět, lás - ku po - žeh - ná

rů - žo - vý ka - ra - fi - át.
rů - žo - vý ka - ra - fi - át.

Fine D.S. al Fine

